

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 23.

Den 1. Septbr. 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Tiende.

Tale af Eldste Orson Spencer, holdt ved Conferencen i
St. Louis 1854.

Ieg er glad ved det Privilegium at staae frem blandt de Hellige denne Estermiddag, og vilde have følt mig endnu lykkeligere, havde jeg været her ogsaa igaar; men uforudseete Omstændigheder forhindrede mig. Ieg føler til at gjøre nogle saa Bemærkninger, ikke i den Hensigt at jeg troer at kunne forhoeie denne Conferences Følelser, men jeg ønsker at tilegne mig den samme Aand, som I have, og blande mine Følelser med Eders.

Med Hensyn til Tienden vil jeg gjøre nogle Bemærkninger i Estermiddag, da de synes at paatrenge sig mit Sind.

Gives der nogen god Grund for ikke at betale vor Tiende? Der kan maaske være, eller synes at have været Grunde dersor endog i gode og værdige Helliges Tanker, men det striver sig fra deres egne Forestillinger og af Mangel paa den rette Kundstab om Gud og hans Verl. Ieg kan ikke tænke mig nogen bedre Undstydning for de Hellige end denne.

Antag nu, at vi holde Regnstab med Herren, og saae ud, hvormeget vi skulde give ham. Antag, at vi begynde med at

estertænke, hvad der tilhører os, og indfører det paa den Side, vi kalde vor egen, og lad Herren have den anden. Hvis han har udført een eller anden god Gjerning ved os, striv det paa hans Side. Dersom han har ståbt vore Legemer og givet vore Evner Spændkraft og Liv, samt alle vore Sandser, ved hvis Hjælp vi erhverve os det Gode og undgaae det Onde, saa crediterer ham dersor. Hvem have vi at talte for Eynet, Horelsen, Følelsen og Evnerne til at kunne handle viist og sindrigt? Hvis vi selv ikke have sjælet os vore Evner eller Noget af hvad vi have, — hvis vi leve og røre os i ham og har saaet vor Tilværelse fra ham, da indfør det i Negnstabet paa hans Side. Dersom vi forsøgte denne Gjenstand paa denne Maade, saa lad os begynde med Elementerne. Hvem tilhøre de? Have vi organiseret dem? Have vi ordnet dem, saa at de ere brugbare? Lusten er nødvendig for Sundheden, — dette er en vigtig Gjenstand. Jorden og alle dens Frembringer staae vi i Gjeld til Herren for, og dersom vi forsøgte paa denne Maade,

opdage vi, at ogsaa vi ere udsprungue fra ham og styrke ham vort Væsen. Alt det Gode, som I og jeg ere i Besiddelse af, er udgaat fra ham; og ikke det alene, men han opholder og bevarer det bestandigen ved sit Forsyn og sin Hellig-Aand.

Og dersom vi have faaet lysere Anstuelser og Begreber om Retsfærdighed, end vores Medstabninger have, — dersom vi have lært den Viisdom at omvende os fra alle vores Synder, — dersom vi troe Sandheden, hvem have vi at takke dersor? Hvem har givet os Kraften til at forsage det onde, og stjælet os Tro, Ydmighed og Kjærlighed for Retsfærdighed? Have disse Egenstaber sit Udspring fra os eller fra ham? Hvis det sidste er Tilfældet, da er han berettiget til at blive godtscreven for alle disse fortræffelige Egenstaber. Lad os nu opgjøre vort Regnstab og tilbagebetale ham det, der hører ham til, og deraf tage vor Andeel af det, som vi have dannet og opholdt ved vores egne Evner, Kræfter og uafhængige Handlemade, hvor stor vilde saa Balanceen paa vor Side blive? Den vilde i Sandhed blive temmelig lille — vort Tilgodehavende vilde formindstes betydelig. Jeg troer neppe den i Verdi vilde kunne maale sig med Enkens Meel og Olie, som Elias taler om.

Det er maastee nok om denne Gjenstand for at vise, hvor de sande Skatte ere, og hvem der raader over samme. Ingen af Eder maae troe, at man kan handle i Retsfærdighed eller erhverve noget Godt uden det seer med Herrens Villie. Hvis Nogen af Eder troer, han kan, saa forsøg det; men de Vise vide bedre. Dersom vi have Lys nok til at kunne bedomme denne Gjenstaad ret, vilde vi see, at Alt er Herrens. Der findes Intet, uden det jo tilhører ham; naarsomhæst vi dersor ere lunke til at yde ham Tiendedelen af vores Giendele og Fortjeneste, saa ere vi ikke tilstrækkelig ydmyge — vi ere ophoiede i

vort Sind; vi have ikke opladt vores Dine til at see, hvad der tilhører ham; vi ere i Mørke, og onste at forjage dette Mørke; vi ere endnu ikke blevne vor Egenkjærlighed qvit; vi ere ikke oplyste nok; og vi ere ikke reue endnu.

Herren kræver Tiende for at prøve os. Vi ville tage Følgende som Eksempel. Propheten Elias kommer til Enken og siger: „Seg har ingen Penge, gode Kone, men har De lidt Meel og Olie at stille min Hunger med for Nærvarende?“ Ja; men kun lidt af hver Sort; Alt vil blive opbrugt strax. Vanro hvistede maastee: „Giv Intet bort deraf; Du trænger selv til det; han er saa snerverhjertet, haard og solelös, at han kan berore en Enkes hædes sidste Smule; og han er en Mand.“ Kunne I tænke Eder at være stedt i haadere og mere provende Omstændigheder end denne? Hun kunde have sagt: „Kan De ikke arbeide for Dere's Ophold, ligesom jeg; tag ikke mit Meel og min Olie fra mig. De har Hænder at arbeide med, ligesom jeg.“ Kunne I forestille Eder et Tilfælde, hvori en Qvinde kunde blive mere prøvet end i dette? Men han sagde: „Bring mig Melet og Olien.“ Hvad var Resultatet? At hverken Melet eller Olien formindstedes.

Nogle ville maastee strax sige, at dette stede i Propheternes Dage, i Miraklernes Dage; men nu er det ganste anderledes. Saaledes vilde Verden tale om Fortidens Mirakler og Propheter. Men have vi ikke det samme Præstedømme nu som da? Findes ikke den samme Myndighed nu, som dengang? Er ikke Gud den samme igaar, idag og for evig? Vil Gudsfrigtighedens Magt nogensinde tilhendegive sig uden gjennem Præstedømmet? Bagtens Bog siger, at Gudsfrigtighedens Magt kan kun tilhendegives ved Præstedommets Myndighed og Ordinanser. Ere vi komne dertil? Skal Guds Kraft til-

deles os ved saadanne ringe Mænd og Ordinanser? Ja viesseligen. Her have vi i Eftermiddag deeltaget i Brødet og Vinen, og derved have vi anerkjendt denne Myndighed og bevidnet, at vi ihukomme Jesus Christus. Hvad ihukomme vi om ham? Hvad er der ved ham at erindre, og hvorfør bede vi Gud at hjælpe os at erindre ham og holde hans Bud? Er det fordi han gav Tiende (en Dollar en Gang imellem)? Nei; men fordi han gav sig selv hen til at lide og døe for os. Det er dette vi love at ihukomme; og ved at deeltage i denne Ordinanses vidne vi for hverandre, at vi ihukomme ham og ville holde hans Besalinger. Lad en Person komme frem med en levende Erindring om, at Jesus Christus døde, at han udgodt sit Blod for os — ikke at han gav een Tonde Hvede af ti, men at han hengav sit Liv for os, og lod sit Legeme blive knust, at han ikke gruede for at døe. Naar de Hellige erindre dette, saa lad Ingen af dem sige, jeg er fattig, jeg er blottet, medens de have en saadan Ven.

Vide I ikke, at dersom I nogensinde blive rene Mænd og Kvinder, og faae Magt til at gjøre Mirakler, vil det ene stee formedelst Præstedømmet — formedelst Eders Lydhed mod Ordinanserne. Dersor adled Enken Præstedommets Maad og bortgav sit sidste Meel, og derefter blev Guds Kraft tillhendegivet ved at formere det, saa at det fremdles kunde opholde dem. Herren ønsker, at vi skulle vandre ved Troen, saa at vi med Glæde kunne hængive Alt, selv om det skulde være vor eneste Son — vi maae altidstrebe at nærme os det Punkt. Det er en let Sag at give en Tiendedeel. Vi ere endnu ikke komne saavidt, at vores Blod er bleven udgydt, endstjendt Nogle ere naaede dertil. Joseph og Hyrum have gjort det, og mange Andre ville faae samme Skjebne. Men

vi ter ikke tale om det nu; vi ville blot tale om Skillinge og Dalere. Dette vil vise Menneskene, at det kan forstasse dem Troens Frugter.

Den fattige Enke sit sit Meel og sin Olie forsøgt ene og alene ved Tro. Om der blev krævet noget Saadant af Eder nu, vilde maaske Gen eller Anden iblandt Eder spørge: „Hvorledes skal jeg vide, om den, der krever Saadant, ikke er en Bedrager? Og hvoraf kan jeg vide, at Godt vil komme deraf? Aanden er Eder givet til at bedømme alle Ting og til at lede Eder ind i al Sandhed, og ved den tunne I noiagtig vide, hvormeget I skyldte Gud af Tiende og Offer.

Giv derfor Gud, hvad ham tilkommer; lad ham see, at vi have Tillid til ham og hans Præstedømme, og at vi ikke ere saa mistroiske, at vi skulle sige, vi ville ikke overgive hvad der kræves af os i Eders Hader, men i vor himmelstede Faders.

Det vil gavne os langt mere, om vi overgive det i deres Hænder, som han har bemyndiget til at modtage det, nemligent til dem, der ere satte til at fuldkommen gjøre de Hellige og til at bringe os til Genhed i Troen, til Guds Sons Erfjendelse og Christi Fyldes vogne Alder.

Det er dette Maal vi stræbe at naae, og det var bedre for os at komme dertil, end til den rigeste Bank her i Verden. Kundskaben om Gud er bedre end alle Jordens Skatte, og Alt er kun som Stov i Sammenligning med Christi Fylde. Denne Kundskab og Fylde tilslår os gjennem Præstedommets Myndighed og Ordinanser, dersom vi ere Christi. Uden dette kan Mennesket bede og grandiæ uafsladeligt, og dog vedblive at være fremmed for Gud.

Maa Gud belseigne Eder. Amen.

En mærkværdig Drøm.

(Fra „the Millennial Star.“)

Følgende Facta have vi fra et Manuscript, som en Mr. Foster, havde taget efter de angeldende Søstres Beretning.

Søsterens Fortælling.

Mr. og Mrs. Foster, der forliste med Dampstibet „Rothsay Castle“ i August 1831, vare i Aaret 1814 belyndte med tre Søstre, der boede i London, og som hørte til den bedre Classe i Samfundet. De to af disse Søstre var meget gudsfrugtige, men den tredie var flygtig og netop det Modsatte. De vare ikke længere unge, hvilket gjorde den tredie Søsters overdrevne Munterhed endnu mere upassende, og bidrog til, at hun lettere folte sig fornærmet over Bemærkninger desangaaende. Hun hadde sine Søstres Gudsfrugt, og modarbeidede den paa en meget lav og ondstabbsfuld Maade, endføndt de altid bestrobede sig for at rette sig efter hende, for at gjøre Udestaaelsen mellem dem saa lidt ubehagelig som mulig.

En Nat henimod Slutningen af 1814 havde hun været paa Bal, hvorfra hun kom hjem meget fulde, og den næste Morgen ved Troldsten var hun saa aldeles forskellig fra hvad hun pleiede at være, at Søstrene frugtede for at hun var meget syg, eller at en Ulykke var hændet hende, hvilken dybt angreb hende. Istedetfor sin uophørlige Pjatten om Enhver, hun havde truffet, og Alt hvad hun havde set, og Alt hvad der var sagt og gjort, sad hun mørk, taus og aandsfraværende. Elken paa hendes Vand var en Blanding af Trods og Sorg, og hun syntes at tilhendegive en bestemt og fortrædelig Beslutning, grundet paa Omstændigheder, ubehagelige for hende, og det saae ud som om hun havde sat sig for at folge sin egen Billie, selv om det skulle bringe hende til

den største Sorg og Nød, hellere end at handle efter hvad hun vidste var Ret, men hvilket vilde twinge hende til at boie sin Billie under en Andens Magt og Styrke. Da hun Intet spiste, spurgte hendes Søster hende, om hun var syg. Hun svarede: „Nei.“ Hvad er der da paaførde med Dig? „Intet.“ De vare bange for, at Noget havde tilstodt hende. Hun sagde: „Jeg kan ikke begribe, hvorledes Folk kan trænge sig ind i Sager, der ikke vedkomme dem.“ Hele Morgenen tilbragte hun alene paa sit eget Verelse, og om Middagen sandt den samme Opsæsel Sted som om Morgenens. Hun nød saagdt som Intet, og talte ikke, uden naar hun svarede paa en tvær Maade, ligemeget hvad man spurgte hende om, og Alt med et Udtryk af Forlukthed, Egensindighed og Mismod, der hemmede paa en smertelig Maade hendes Omgivelsers Munterhed. Saaledes har jeg hørt de vrede Vinde hyle og klage, som om de førgede over deres eget Ødelæggelsesværk; og dog hørte de ikke op at bløse og at rase og at hyle end mere, jo frugteligere og almindeligere Ødelæggelsen blev.

Hun gik fulde til Hvile og med en Mine, som om hun hverken ventede at finde Lettelse eller Vedergængelse. Den næste Morgen vakte hun næsten ikke sin Frost, og syntes at befinde sig i den samme fortrykte og uhylgelige Tilstand som Dagen forud. En af hendes onime Søstre talte atter til hende og sagde: „Anna, Du er ikke rast; er det dit Hoved, der smarter Dig?“ Hun svarede: „Jeg er rast, og Intet smarter mig.“ „Da maa Du have Noget paa Hjertet, og vil Du ikke sige os det? Elste vi Dig ikke? Have vi ikke de samme jordiske Interesser med Dig, og kunne vi vel føge noget Andet end dit

Bedste ved det inderlige Ønske at dele din Sorg?" „O, I have Overtro nok iforveien, uden at der lægges mere til den. Jeg vil ikke fortælle Eder, hvad der feiler mig, saa I behøve slet ikke at drive Eders Myggerrighed videre. Jeg tor sige, I vilde blive fornoiede ved at vide det, thi I vilde ansee det for en Slags aandeligt Triumph; men jeg leer af saadanne Ting. Jeg er endnu ikke gammel nok til at blive Offer for Dromme og Syner." „Anna, vi leve jo ikke i Dromme og Syner." Hun svarede skært: „Nei, og jeg mener heller ikke at I skulde." Søstrene saae paa hinanden og hensaak i Taushed. Den næste Dag gif som den foregaaende. Anna var mørk og fortredelig, og hendes Søstre vare baade af Medlidenhed og Angstelse uhydelige for hendes Skyld.

Den tredie Morgen begyndte hun ligeledes Dagen som Gen, der syer Lyset, der ikke bryder sig om sin Tilværelse og som Tidens Løb og Udsigten til Evigheden hverken bringer Fred eller Haab. Det Søstrene betragtede hende, sagde den ene af dem pludseligen: „Anna, hvad var din Drøm?" Hun foer sammen og loe vildt. „Ha, ha, ja hvad var det vel? I vilde fortælle det for Verden, men jeg vil ikke sige Eder det. Jeg troede forresten, I ikke troede paa Dromme og Syner." Søstrene svarede: „I Almindelighed gjore vi det ikke, Du veed, at de som oftest udspringe fra Idebefindende og Forstyrrelse i Legemet — forvirrede Forestillinger og en op-hidset Phantasi, medens Fornuften ligger i en Slags Dvale, og Grindringen derom forsvinder sædvanligvis, naar vi blive besjæstigede med Hverdagsslivets Sysler. Men der gives udentvivl Dromme, hvilke ligesaa vist komme fra Gud, som vore Trængsler og Advarsler. Der er et Vers i Bibelen, som siger, at Gud taler til Mennesket i en Drøm eller i et Syn om Natten, naar dyb Sovn falder paa ham."

Hun loe atter og sagde: „I have Vers i Bibelen for Alt hvad som passer sig for Eder; men jeg ønsker ei at blive advaret af Eder paa den Maade; desuden troer jeg nok, jeg skal forglemme det om et Par Dages Tid." „Anna, vi bede Dig, issig os hvad det er. Hvis Du virkelig har haft en Drøm fra Herren, ønsker Du visselegent ikke at glemme den; og hvis ikke, ville vi hjælpe Dig at lee deraf og forjage dens Indtryk." Hun svarede i en gnaven Tone: „Godt, siden I endelig ville vide det, saa skal jeg fortælle det." „Det maac vistnok være noget Overordentligt." „Jeg skulde have antaget det for Folger af Ballet, men jeg har aldrig nogensinde eller nogensteds seet noget lignende, og I maae ikke troe, at I kunne forstaae, hvad jeg vil fortælle, thi I have aldrig seet eller funne forestille Eder noget Saadant."

Drømmen.

„Jeg syntes, jeg spadserede paa en stor Stads brede Gade og mange Folk git der foruden mig, men der var Noget i deres Miner, som strax slog mig; de saae tankesfulde og dog lykkelige ud; hverken optagne af Forretninger eller af Lysthed, men havde et saadant Udtryk af Mo, edle Hensigter, Fred og Reenhed, som aldrig har været præget paa nogen Dødeligs Pande. Stadens Lys var ogsaa besynderlig; det var ikke Solen, thi der var intet Blændende — det var ikke Maanen, thi Alt var klart som ved Middagstid; det saae ud som en Lys-Atmosphære — mildt, behageligt og usforanderligt. Jeg saae paa Bygningerne, hvilke alle lignede Balladier, men vare ikke som Jordens. Brolegningen, jeg git paa, og Husene, jeg saae, vare alle ligesom af Guld, blanke og skinnende og saa klare som Glas; de store, glinsende Binduer saae ud som adskilte Negnbuer, og vare ikke gjorte til at modtage og meddele andet end Glædens

Lys, — det var i Sandhed et Sted, hvortil vor Kængsel kunde staae, hvor Kjærlighed kunde boe. Jeg kunde ikke lade være at udvryde, idet jeg gik videre: Disse ere visseligen Retfærdighedens, Sandhedens og Fredens Boliger. Alt var sjælt, lyst og fuldkomment. Jeg kan ikke forklare, hvad der manglede, for at jeg kunde onste at tilbringe Evigheden paa et saadant Sted, og dog trykkede selve dets Neenhed mig. Jeg saae Intet, der huede mig, endstjondt Kjærlighed og Velvillie straalede mig imøde fra hvert Ansigt i hin lykkelige Stare. Jeg folte intet Tiltrækende, og vandrede videre ganske alene midt i Mængden, forstinet og bedrovet. Jeg saae, de gik Alle een Bei, og jeg fulgte med, undrende mig over Aarsagen, og tilsidst saae jeg dem Alle gaae henimod en Bygning, der var langt større og smukkere end de øvrige. Jeg saae dem gaae op af dens massive Trappe og ind af dens rummelige Portal. Jeg folte ingen Lyst til at gaae med dem, men saa langt som til Trappen nærmeste jeg mig af Nyssgerrighed. Jeg saae Personer træde ind der, som var slædte i alle Nationers Dragter og alle forskjellige Farver, men de forsvandt indenfor Portalen, og derefter saae jeg dem gaae værs-over Hallen, Alle i sorte hvide Klæder. Alt, om jeg kunde beskrive hin Hal for Eder! Den var ikke af Krystal — ikke af Marmor — ikke af Guld, men af Lys, reent Lys, stivnet i Former, det var Maanen uden dens Koldhed, det var Solen uden dens blendende Straaler; inde i den var der en Trappe, der forte opad — Alt var Lys, og jeg saae hvorledes den berortes af deres lette Fodder og hvide pletfrie Klædebon, som stege op ad den. Det var i Sandhed et prægtigt Stue, men det bragte mig til at gyse og vende mig bort. Idet jeg vendte mig om, saae jeg En staae paa det nederste Trin, der betragede mig med en saa inderlig Deel-

tagelse og Omhed, at jeg uvilkærlig standede for at høre, hvad han havde at sige. Han talte ligesom velslængende Musik og spurgte mig: „Hvorfor vender Du om? Findes der noget andet onstelig Sted end dette? Er der nogen Glæde i at vandre paa Mørkets Veie?“ Jeg stod taus; han nødte mig at gaae ind, men jeg hverken svarede ham eller vorte mig af Stedet. Pludselig forsvandt han, og en Aanden indtog hans Plads med det samme Blik og paa den samme Maade. Jeg onstede at undgaae ham, men jeg stod som fastnaglet til Stedet. „Er Du kommen saa langt,“ sagde han, „og vil Du have gjort dit Arbeide for Intet; kast af Dig dine egne Klæder og iser Dig det hvide Gevandt.“ Han vedblev at overtale mig, indtil jeg blev træt og vred og sagde: „Jeg vil ikke gaae ind; jeg lider ikke Eders Gevandt, og jeg føler mig trykset af Eders Hvidhed.“ Han sukkede, og var borte. Mange af de Forbigaaende saae paa mig med en Blanding af Medlidenhed og Venlighed og nødte mig at gaae med dem og tilbød mig en Haands hjælp op ad Trappen; men jeg afslog deres hjælp og blev staaende melankolisk og fortrykt. Tilsidst kom et ungts, lyst Sende-bud, der var stationeret paa Trappen, hen til mig og bed mig komme ind med en Stemme og et Udtysk, som jeg ikke kunde modstaae: „Vend ikke om,“ sagde han, „hvor kan Du vel gaae hen? Lov ikke, thi hvorfor skulle Du trætte Dig selv til ingen Nutte? Træd her ind og smag Lyksalighed. Gaae ikke Alle ind her, og bliver Nogen asvist? Gaae ikke alle Stammer og alle Farver ind i hin Hal, og blive de ikke Alle toede, omklædte og verderqvægede?“ Han rakte mig Haanden, og jeg gik ind i Hallen med ham. Her blev jeg bestenket med reent Vand, et reent, hvidt Gevandt blev hængt over mine Skuldre, og — jeg vidste ej hvorledes — jeg

steg op ad den lyse Trappe ved min lykke-lige Ledsagers Øde. O, hvilket et Lys, der straalede mig imøde, da jeg næede de overste Trin! Men Dodeliges Mund kan ei beskrive det, ei heller kunne Dodelige forestille sig eller paa nogen Maade satte det: — Hvor ere de levende Saphirer? Hvor ere de glimrende Stjerner, der ere liig de lyse, klare Straaler, i hvilke jeg stod? Hvor findes en saadan Kjærlighed og Om-hed som den, der aabenbaredi sig i det talrige Selstab, der omgav mig? Jeg segnede om, overvældet og ulykkelig; jeg krøb hen i et Hjerne og søgte at skjule mig; thi jeg saae og solte, jeg havde Intet tilfælles med de salige Væsener vaa et saadant Sted. De bevægede sig i Dands til en Musik — til Sange, som aldrig have lydt for Dodeliges Øren; min Ledsager suuldede sig til dem med Begeistring, og jeg lodes alene. Jeg saae de hoie Skif-kelser — alle smukke, alle lyse — i deres egen usigelige Lykkelighed, medens Tak-nemmelighed og Glæde straalede af alle Ansigtter og gav ethvert af dem forstjellige Udtryk. Tilsidst saae jeg Gen, der var hoiere og i enhver Henseende langt smuk-kere og langt værdigere end de Øvrige, og med et ærefrygtvækkende Alsyn, der over-gaaer al Beskrivelse; mod ham vendte sig Alles Blik, og Alles Alsyn gjenstraalede af Lyset, der udstrommede fra hans Ansigt. Sangene og Dandsen vare til hans Ære, og Alle syntes at erholde deres Liv og Glæde fra ham. Medens jeg i maallos og sjælvende Forbauselse betragtede denne Scene, forlod Gen, der sik Die paa mig, Selstabet og kom hen til mig, hvor jeg sad, og sagde: „Hvorfor er Du saa stille? Kom, synd Dig, foreen Dig i Dandsen og syng med i Sangen.“ Jeg solte en pludselig Brede i mit Hjerte, og svarede med Bitterhed: „Jeg vil ikke istemme Eders Sang, thi jeg hænder ikke Melodien, og jeg kan ikke tage Deel i Dandsen, thi jeg hænder ikke Takten.“

Han svælde og med et Blik fuldt af den dybeste Medlidenhed, indtog han sin Plads. Et Sieblik efter kom en Anden og tiltalte mig som den Første, og med det samme Sind. Jeg svarede ham paa samme Maade; han saae paa mig som om han kunde have opgivet sin egen Herlighed, for at overlade den til mig; — hvis himmelste Væsener kunne sole Smerte, syntes han at sole den; men han forlod mig og vendte tilbage til sin Plads. Hvad kunde det være, som satte en saadan Sindsstemning i mit Hjerte? Tilsidst sik Herren for højt herlige Selstab — for hine levende, glimrende former af Liv, Lys og Skjønhed — for hine Lov- og Triumphsange, Die paa mig og kom hen for at tale med mig. Jeg bævede i ethver Lem af Erefrygt, og solte Blodet isne i mine Aarer, og dog forhærdedes mit Hjerte end mere og min Stemme blev dristigere. Han talte, og fuldtonende Musik udstronimed fra hans Læber: „Hvorfor sidder Du saa stille, medens Alle omkring Dig ere saa glade? Kom, tag Deel i Dandsen, thi jeg har seiret; kom, istem Sangen, thi mit Folk regjerer!“ Uudsigelig Kjærlighed for mig syntes at straale i hans Die, som om den kunde have smeltet et Steenhjerte; jeg solte det, men smelte ikke; jeg saae et Sieblik paa ham og svarede: „Jeg vil ikke istemme Eders Sang, thi jeg hænder ikke Melodien; og jeg kan ikke tage Deel i Dandsen, thi jeg hænder ikke Takten.“ Skabningen kunde have flyet ved Forandringen af hans Alsyn; hans Blik var som Lynet, og med en Rost, lydeligere end titusinde Tordener, sagde han til mig: „Hvad vil Du da her!“ Gulvet aabnede sig under mig, og jeg sank ned i et Ildhav og Vine; og med en forsædlig Frygt vaagnede jeg.“

Der hersede et Sieblkits Stilhed; thi Sostrene vare dybt rystede af Drømmen, og Ingen af dem antog den eller det dybe

Indtryk, den havde gjort, for at være Virkninger af nogen naturlig Aarsag i Annas flygtige Sind. „Anna,” sagde de, „vi kunne ikke hjælpe Dig til at glemme en saadan Drom som denne; vi troe visseligen den er fra Gud, og den kan vorde en stor Belsignelse for din Sjæl, hvis Du vil føge at gjøre den dertil. Din Beskrivelse af den hellige Stad er overensstemmende med Guds Ord, thi omrent den samme Beskrivelse er os given i Johannis Åabenbaring: „Og Staden behøver ikke Sol eller Maane til at stinne i den; thi Guds Herlighed oplyser den, og Lammet er dens Lys.“ Alle, som gaae ind i den, maae afføre sig deres egne Klæder og deres Selvretsfærdighed, og maae isores hvide Linklæder, ja, de Helliges Retfærdighed, og deres Retfærdighed er af mig, figer Herren. De, som gaae ind i det himmelske Tempel, ere dem, „der ere komne ud af den store Drængsel, og have tvættet deres Kjortler og have gjort dem hvide i Lammetts Blod;“ dersor ere de for Guds Throne og tjene ham Dag og Nat i hans

Tempel; og de synge en ny Sang, som intet Menneske kan lære uden de Gjenlostede; det er Mose, den Guds Tjeners og Lammetts Sang. Viisdom byder alle Menneskenes Born at træde ind i Templet, og Guds Folk vil overtale dem at træde i deres Forspor, og Christi Tjenere ere bestillede til at væage over Sjælene og paa alle Maader og ved alle Midler føge at frelse Nogle, om muligt. O, Anna, Du hænder noget af Beien; opgiv din egen Billie og lyt til denne frugtelige Advarsel. Foreen Dig med os og lær at vandre paa den Sti, der fører til Himmelten, og hvorledes Du skal lære at synde Bions Sange.“ Utter leirede sig en Sky paa Annas Pande og hun svarede: „Teg onster ikke I skulle prædike for mig; jeg vil gjøre som jeg vil.“

Hun vedblev at være i denne melankoliske Tilstand til Ugens Ende, da man fandt hende i hendes Bærelse — som Liig. Hun døde uden legemlig Sygdom — hun døde uden at nogen tilsyneladende Forandrings fandt Sted i hendes Sjæl!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Børneopdragelse. Der paahvile Forældrene i vor Kirke den ansvarsfulde og hellige Pligt at opdrage og undervise deres Born (See Pagtens Bog Side 114 § 4; 188 § 2.) Ere de ikke selv i Besiddelse af de nødvendige Egenstaber til at at lære dem at læse, skrive, regne og andre nyttige Kunstdab, bor de ikke forsømme at holde dem til flittig Skolegang. Kunde Privatskoler oprettes iblandt de Hellige selv, ere disse at foretrække; kan dette ikke lade sig giøre, lad da Børnene føge Skolerne i deres respective Communer, saa at de ikke opvoxe i Ubidenhed og Lediggang, der er en Rod til alt Ondt.

Grindrer, at Undervisning og et godt Eksempl stal lægge et Grundlag hos de Unge, hvorpaa de siden kunne bygge og blive dannede og duelige Medlemmer i Guds Kirke og Rige. Der er meget Godt i Verden og megen nyttig Kunstab; lader vores Børn tilegne sig det Gode og Gavnlige, og lærer dem at frastille det Slette, det Unyttige og det, som strider mod Guds hellige Ord og Åabenbaringer.

Bæner de Smaa tidligen til at deelteage i Eders Bonner og Gudsdyrkelse og

ved passende Samtaler undervise dem om Rigtigheden af vor hellige Religion og veilede dem i Læsningen af de hellige Skrifter, og de Unge ville snart lære at forstaae Evangeliet, faae det kjært, adlyde det, og ved den Hellig-Aands Bistand faae Kraft mod det Ondes Indflydelse.

Vi legge ovenstaende Bemærkninger paa Forældrenes Sind; agter Eders Born som en stor Naadegave fra Herren; vider, at han har overladt de smaae Sjæle til at dannes og opdrages af Eder; og at han eengang vil kreve Regnskab af Eder, hvorledes I have opfyldt denne hellige Pligt. Binder Eders Borns Kjærlighed og Agtelse ved selv at leve et guds frygtigt Liv; og da skal det heller ikke blive vanskeligt for Eder at faae dem til at adlyde Eder; og beder for dem til Herren, saa vil han staae Eder bi med sin Aaland til at opfylde Eders ansvarsfulde Hverv. Det er ikke nok, at I føde og klæde Eders Born, men I styrke ogsaa at ernære og danne deres Aaland ved tidligent at bibringe dem Begyndelsesgrundene i al nyttig Videns, saavel om jordiske som himmelske Ting. Maas Herren hjælpe Eder dertil er vor Bon. Amen!

Boggjelden i Missionen. Præsident Calkin i England har instrueret de Præsiderende under hans Bestyrelse til at arbeide paa, at al gammel Gjeld maa afbetales, paa det at Guds Værk kan blive styrket og trives. Til den Ende gjorde de engelske Hellige ifjor et stort frivilligt Sammenstud for at faae en Deel af deres Boggjeld afbetaalt, og iaar gjøre de det andet store Sammenstud for at klare Resten. Vi i den skandinaviske Mission ville heller ikke staae tilbage med at folge disse gavnlige Instruger; hvorfor vi opfordre Præstedommet og de Hellige, Alle og Enhver, til efter Evne og Leilighed at gjøre et frivilligt Sammenstud til Afbetaling af den store Boggjeld, som hviler trykende paa enkelte Conferencer, og som disse neppe uden Hjælp nogensinde ville vorde i stand til at afbetale. Denne Opfordring gælder de Hellige i alle Conferencer, ogsaa dem, som allerede have afbetaalt deres Boggjeld; thi vi arbeide for et fælles Maal, og ville Alle have Ven af at bidrage til Frigjorelsen af den skandinaviske Mission for al Gjeld.

Naar disse frivillige Gaver og Sammenstud ere samlede, bedes Conference-Præsidenterne at indsende samme til Contoiret, som vil creditere de trængende Conferencer i et passende Forhold. Vel vente vi ikke, at vi paa eengang kunne klare al Gjeld, men vi ville gjøre hvad vi formaae denne Gang, ihukommende det gamle Ordsprog: „Mange Vække smaa gjøre en stor Aa.“

Samtale mellem to Aeldster om Prædikeovelses-Forsamlingerne.

(Fra „the Millennial Star.“)

Broder James Collins og Broder George More ere begge gode Mænd. Begge mene det lige godt; men George har vanskeligere for at fatte Aanden af en

ny Instruction end James. George betragter kun den ene Side af en Sag, medens James gjør sig den Ueisighed at gaae rundt omkring den og betragte den

fra alle Sider, hvilket følgende Samtale vil vise.

Vi ville imidlertid først bemærke, at i den Conference, til hvilken baade James og George hørte, var der blevet anordnet et Slags Prædikeforsamlinger, der skulle afholdes distriktsvis i Conferencen, hvortil et vist Antal af Præstedommet efter Tour skulle indbydes, og hvor en fire eller fem i hver Førsamling skulle gives Lejlighed til at prædike om et eller andet Lærdomsprincip i Evangeliet, der tidligere var opgivet for dem, Enhver afbenyttende en kort Tid. Naar de forstjellige Talere havde sluttet deres Bemærkninger, skulle de paa Opsordring gjengive Hovedindholdet af hvad de havde sagt, og fremlegge for Førsamlingen hvilke Beviser de havde anført for Emnet, de vare opfordrede til at omhandle. Hensigten med disse Førsamlinger var at øve Brodrene til med Lethed at prædike over visse Emner og for at opmuntre dem til at berige sig med saadanne Beviser for deres Religion, som kunde være til Gavn og Belsignelse for Sandhedssøgere.

Disse Øvelsesforsamlinger betragtedes af de Hellige i Almindelighed som særdeles hensigtsmæssige; men George — saa ivrig en Hellig han var — rystede paa Hovedet, som om eet eller andet Princip i hans Tro trækkedes ved paa denne Maade at lære at prædike.

Samme Aften følgende Samtale fandt Sted, syntes han at have grundet meget paa denne Gjenstand; og da Broder James, hans gamle Med-Prædikant i de omliggende Landsbyer, var kommen for at see til ham, greb han Lejligheden til at lette sit Hjerte; dersor afbrød han pludseligen deres Passiar om Wind og Veir med et: „Hvad troer Du om disse Øvelsesforsamlinger, James? Jeg har tænkt meget derover, men jeg kan ikke rigtigt forståe det endnu. Det synes for mig som

om vort gamle Lærdomsprincip, at prædike ved den Hellig-Ulands Inspiration, derved aldeles fastes verbord. Saa have vi „Stjernen,” som af og til giver os Instructioner med Hensyn til vor Prædiken for Verden. I Sandhed, jeg troer neppe det er den samme Lærdom, som lært os fra først af.“

„Jeg troer, at det lært os fra først af at have et klart Begreb om en Ting selv, forend vi forsøgte at lære Andre derom,” bemærkede James roligt.

„Ja naturligvis,” sagde George. „Det er heller ikke Erhvervelsen af et klart Begreb om vor Lærdom, jeg har imod, men kun denne Studeren, hvorledes vi skulle fremsette den for Verden paa en systematisk Maade. Jeg indseer ikke Nød-vendigheden af — — —“

„George,” afbrød James ham, „husker Du Broder Welch, Ansoreren for Sangchoret? Grindrer Du, hvad vi pleiede at sige om ham?“

„Ja. Vi pleiede at sige, han forstod sig udmerket godt paa Sang selv, men kunde ikke bibringe Andre det mindste Begreb derom.“

„Netop,” vedblev James. „Saaledes kan Du ogsaa meget godt forstaae en Lærdom, medens Du paa samme Tid maa-see ikke kan fremsette for Andre, hvad Du ved. Hvorfor skulle vort Sind være lige-som et gammelt Materialhus, hvor Ned-staber og Materialier ligge Hulter til Bulter i alle Kroge? Set, at vi have Ned-staber i vort Huus, eller Begreber i vort Hoved (hvilket kommer ud paa Et), saa er der jo ingen Grund for at de skulle være i en saadan Orden, at der skulle medgaae en Time for at finde den Gjen-stand, vi behøve, naar vi kunde gjøre det i fem Minuter, hvis Tingene vare lidt ordnede.“

„Jeg seer hvad Du sigter til hermed,” sagde George; „men Du ved, vi pleiede

at sige om Nutidens Prædikanter, at de ikke vare Guds Jenere, fordi de maatte lære en Tale udenad, forend de kunde prædike Noget. Det samme kan naturligvis nu anvendes mod os."

"Ingen har opfordret Dig til at lære en Tale udenad," sagde James. "Vistnok opfordres vi til at overvænke de forskellige Lærdomspunkter i vor Religion. Vi opmuntres ogsaa til at opsamle i vor Hukommelse nogle af de mangfoldige Beviser fra Skriften og andre Kilder, hvormed ethvert Princips Sanddrudhed kan stadsfæstes. Vi opfordres til at ordne disse Beviser, saa vi selv kunne forstaa dem, for desto lettere at kunne finde Røde i dem, naar formodiges, saa at det ikke skalde være ligesom i Materialhuset, hvor Alting var spredt rundt omkring. Efterat denne Beredelse i vort Sind har fundet Sted, er det ikke Meningen, at vi, ligesom Nutidens Præster, skulle bestemme et vist Antal Principer at tale over eller den Orden, hvori de skulle fremstilles; men naar vi have lært Principerne for vor hellige Religion at hænde, saa vi kunne give et simpelt, forståeligt Svar paa enhver fornuftig Indvending, der muligen kunde gjøres af en oprigtig Sandhedsseger, da skulle vi overlade til den Hellige Aand at fremfore de Emner eller Principer, som vi skulle omhandle for Forsamlingen."

"Vel," sagde George, "det seer i Sandhed ikke saa galt ud, naar det skal gjøres i den Aand; men det Udtale: øve sig at prædike, lyder saa sletterist."

"Jeg vil spørge," sagde James, "om Du eller nogen Mand paa Jorden nogensinde har prædiket om Noget, som ikke først har overvænkt en Smule? Alle Mennesker, der tale som fornuftige Væsener, ordne deres Begreber mere eller mindre. Spørgsmålet er for vort Bedkommende kun hvor langt vi skulle gaae. Jeg

opfatter som sagt denne nye Instruction saaledes, at vi skulle ordne vor Kundstab og vores Begreber, saa vi, naar vi fremstaae for en Församling, kunne aflagge et klart og tydeligt Bidnesbyrd om det, som den Hellige Aand vil bringe i vor Erindring, uden i mindste Maade at have "studeret" vor Tale eller lært den udenad."

"Godt, godt," sagde George hurtigt; "jeg holder selv meget af at høre et velordnet Foredrag."

Nogle saa Dieblittes Taushed påafsigte. James saae ud som Gen, der havde slaaet alle sine Hjender af Marken og var beredt til at tilbageblaue ethvert nyt Angreb; medens George saae ud som Gen, der havde affyret sine sværeste Kanoner, uden at have opnaaet noget heldigt Resultat. Han følte sig overvunden, men dog sogte han oiensynligt efter nye Indvendinger, som han snart syntes at have fundet; thi lidt efter udbrød han:

"Dit Princip er rigtigt, James, — det førstaaer jeg nok; men at praktisere det, det er Knuden. Hvergang jeg har forsøgt paa at holde fast ved et Emne, under min Prædiken, er jeg blevet blemmt, og det er gaaet i Staae for mig. Naar jeg derimod ikke binder mig til noget bestemt Princip, men taler det, som kommer paa mit Sind, da kan jeg tale nok saalænge og uden Banskelighed."

"Det troer jeg gjerne," sagde James; "det er netop Forskjellen mellem at udføre og ikke at udføre Noget; thi naar Gen taler uden at tage et bestemt Emne, eller uden at ordne sine Tanker og Begreber til et sammenhængende Foredrag, vil han hverken opbygge eller belære sine Tilhørere, men derimod trætte dem. Desuden," vedblev James, "den Beklæmmelse, som Du talder det, eller Angstfælse føler Enhver, der forsøger at gjøre Noget fuldkommen, og er fælles for Alle — fra Taleren til Haandværkeren. „O,"

siger Bliffenslagerlærlingen, „jeg kan i timeviis hamre og klippe Blik, naar man blot ikke vil binde mig til at danne en vis Form. Men hvis man siger til mig, jeg skal gjøre et Laag eller en Bund af en bestemt Størrelse, eller Sider og Endestylker af en forestreven Form, osv., da bliver jeg beklemt og angst for ei at kunne udføre det.“ Men naar han har havt tilstrekkelig Øvelse, vil han overvinde denne Angstelse. Og saaledes er det ogsaa med den Mand, som vil tænke og sige Noget, naar han „taler.“ I Forstningen kan han maaske ikke „prædite“ saa flydende som tidligere, paa Grund af den Grændse han sætter sig; og Ingen vil bebreide ham deraf. Men lad ham vedholdende bestrebe sig for ikke at tale hurtigere, end han kan tænke, saa vil han efter en Tids Forløb kunne tale med den samme Lethed som tidligere, og altid sige noget Godt, naar han taler.“

George saae nu temmelig tilfreds ud og de øvrige Indvendinger fremsattes i en Tone, som viste, at han følte, de ikke var uomstodelige.

„Er ikke den Hellig-Aland,“ sagde han, „bestemt til Veiledning for os i vor Prædiken?“

„Jo, tilvisse,“ svarede James; „men kun paa samme Maade, som et tændt Lys hjælper en Mand at ordne i et mørkt Bærelse. Det læster sit Lys paa det Arbeide, der skal udføres; men Lyset selv flytter ikke en eneste Ting. Saaledes med den Mand, der taler under den Hellig-Alands Indflydelse; hans Sind er oplyst, saa han kan see Bestaffenheten af de Ting, der omgive ham, og i hvilket Forhold de staar til hverandre; men Lyset i hans Indre vil ikke ordne hans Begreber, saa han kan fortælle hvad han seer. Vi maae selv ordne dem, og være meget taknemmelige, om vi kunne saae den Hellig-Aland til at

lyse for os, medens vi arbeide — medens vi gjennemsgå vor Kundstabs Forraadskammer og bringe Ting frem, der kunne være til vor egen og vores Medmenneskers Gavn og Velsignelse.“

Efter et Døblits Taushed fortsatte James: „Der er noget Andet den Hellig-Aland vil gjøre: den vil give de udtalte Ord en saadan Indflydelse, at de kunne gjennemtrænge et godt Menneskes Hjerte; og den vil oversøre Noget af det samme Lys, som Taleren er i Besiddelse af, i et oprigtigt Menneskes Sind, saa at begge kunne see den samme Gjenstand. For den kundstabsrige, tenksomme Prædikant er den som et skarpt Sværd, istedetsor en Kolle. Et tilfælde er den som Solen, der skinner gjennem et tykt, smudsigt Glas; i et andet, som naar den straaler uhindret gjennem den klare Luft, — Intet borttager eller fordunller da dens Glands. For den Mand, der städigen over sine Talenter, er den ligesom Dampen i en blankpudset, velrenset Mastine, der har alle de fornødne Hjul, Nemme, osv., — Alt gaaer let; for ham, der aldrig over sig, er den Hellig-Aland visuol den samme, men arbeider som Dampen i en gammel, rusten, knirkende, usmurt Mastine. Forstaar Du ikke det, George?“

„Ja,“ svarede han, „det er fuldkommen sandt. Jeg kan i ethvert Tilfælde see, at Du ikke er „rusten,“ hvad Prædike-Spørgsmaalet angaaer! og jeg vil prove paa ikke heller ot være det i Fremtiden, hvis jeg kan gjøre Noget dertil. Jeg er idetmindste glad for, at Du ikke vil betrage en Mand hans Tillid til den Hellig-Alands Bistand. Jeg veed den Hellig-Aland har ofte hjulpet mig betydeligt.“

„Ja,“ sagde James, „men tænk paa de Gange, den har hjulpet Dig. Har Du ikke haft større Gavn af dens hjælp, naar den har ledet Dig ind paa et Emne, med

hvilket Du før var noiere bekjendt, end naar Du prædikede om Ting, Du ikke var saa vel hjemme i?"

"Vel," sagde George efter et Dileblikts Betenkning, „jeg erindrer saamen nu eengang, da jeg var paa Mission, at jeg gik og tænkte paa det Kærdomspunkt: „Udvælgelse og Forkastelse," og min Aaland syntes at sætte sig godt ind i det. O, hvor meget kunde jeg ikke see klart, medens jeg gik og grubledte, og jeg tænkte: „Der har Du et godt Emne at prædike over!" Kort efter skulle jeg prædike for nogle Hellige. I Begyndelsen kunde jeg ikke finde Noget at tale over. Jeg formelig rystede. Men lidt efter kom dette Kærdomspunkt om Udvælgelse og Forkastelse blidlig og fremstillede sig for mit Sind, den Hellig-Aland hviledes over mig, alle de hellige Tanter, jeg havde hørt om denne Gjenstand, strommede tilbage til mig, og den Gang følte jeg i Sandhed, at jeg havde Noget at meddele. Jeg følte ikke alene, at der var Kraft i mine Ord, men ogsaa Kærdom i dem; saa hvad Du siger, Broder James, er Sandhed, det kan jeg bevidne. Rigtignok har jeg til andre Tider været fuld af Bidnesbyrd, og glædet mig meget derved; men dog synes det ikke at have været saa hjørnefuldt som den Gang."

„Jeg haaber Du nu indseer, at Hensigten med disse Øvelsesforsamlinger er, at Brødrene i Præstedommet skulle komme til at forstaae, hvad de prædike, hvilket de

altid have været opfordrede til. Dernæst, at det er af ligesaa stort Gavn at vide, hvorledes de skulle fremstille Noget for Andre, som selv at forstaae det."

„Det er sandt," tilsviede George.

„Dernæst," vedblev James, „at der findes ingen Lighed mellem hvad Præsidentstabet har foreslaet for vore Brødre og de secenterste Præsters Fremgangsmaade i vore Dage."

„Jeg indseer det," sagde George.

„Ligeledes at de Eldster, der overtænke deres Emner retteligen, stole lige-saa meget paa den Hellig-Aland som dem, der ikke overtænke Noget."

„Rigtigt," bemærkede George.

„Dernæst har Du seet," fortalte James, „at en Mand kan have gode Redskaber; men at det er langt bedre for ham at have dem ordnede saaledes, at han letteligen kan finde, hvad han behover. Dernæst har jeg viist Dig, at den Engstelse, som betager Gen, naar han første Gang forsøger at holde fast ved et Emne, ene og alene striver sig fra, at han ikke veed, hvorledes han skal gjøre det."

„Det troer jeg gjerne," sagde George.

„Og til sidst, at den Hellig-Alands Kæld er at oplyse vore Begreber, ikke at give os dem; at den virker med større Kethed i et opvakt, kundstabrigt Sind, end i et uvidende; samt at dens Hjælp i vor Prædiken soles altid bedst, naar den leder os ind paa Ting, som vi ved dens Lys tidligere have sat os godt ind i."

Blanding.

Omegnen af Offenburg er nylig blevet hjemføgt af en forsærlig Ørlan. Ikke farre end 7,000 Træer ere oprykede med Rode, og man vurderer i franske Blade hele Skaden til 2 Millioner, endstjordt der endnu ikke er indkommet Beretning om

enkelte Communers Tab. Flere Steder ere endogaa enkelte Personer blevne løftede i veiret og bortførte et Stykke igjennem Luften af Stormens Hestighed, ligesom af en Skypumpe.

Flere norske Byer ere i denne Tid haardt hjemsøgte af Ildebrande. For nylig fandt en ikke ubetydelig Brand Sted i Horten. Eigeledes ere 60 Huse i den østre Deel af Christiansand nedbrændte, og om Morgen den 4de August udbrod Ild i Christiania, hvorved en halv Snes Steder, derimellem Nylands mekaniske Værksted, blev ødelagte, fem Mennesker tilsatte Livet og flere blevne slemt bestadigede.

En høst sorgelig Sordefærd fandt Sted Onsdagen den 10de August i Christiania. Sexten Kister, fulgte af et tilsvarende stort Folge, blevne baarne til Graven. Det var de forbrændte Levninger af de Ulykkelige, der vare omkomne ved Branden i Forstaden Gronland, der her stededes til den sidste Hvile.

Blodgangsepidemien vedbliver at grassere i Bratsberg Amt i Norge; indtil den 11te August vare de Angrebnies Antal 1770, og de Dødes 258.

Skovbrande have, som alt tidligere meddeelt, iaaer været meget hyppige i Sverrig, og nogle af dem have anrettet betydelig Skade. Saaledes berettes i „Wennersnæsborg Tidn.“ af 14de Juli om en Skovbrand ved Timmerit, der var begyndt Mandagen den 11te Juni og først den paafølgende Onsdagasten var nogenlunde bleven standset ved Afgraving og Fældning. Den 12te Juli udbrod en lignende Brand i Norheden af Bortulle, som udbredte sig med en forsærdelig Hurtighed ikke blot over Skoven, men ogsaa til de tilgrændende Marker og Enge. Selv adfællige Bygninger skulle være nedbrændte, og flere Kreaturer vore blevne meer eller mindre bestadigede. Hele Befolning i Nordalen blev ved Silbud og Klokkeringning opbudt for at hjælpe til at standse Branden, der endnu vedvarede om Torsdagen og antoges at anrette en Skade af 30 a 40,000 Rd. hver Dag, den rasede. Nogle Rejsende berette, at i Bahuslehn, hvor Skovbrandene især have været hyppige, vare Beboerne paa flere Steder bestjærtede med at høre Sæden umoden ind, for dog at redde den til Kvægsfoder.

Udstillerne fra Statskirken i Sverrig gribte bestandig mere om sig og give Anledning til mange ubehagelige Optrin. Historien om Soldaten, der blev stillet for en Krigsret, fordi han som Baptist negtede at bivaane den statskirkelige Guds-tjeneste, vil være i frist Minde. Nu har fornøjlig en forhenværende Stibscapitain i Norby, der ligeledes er traadt ud af Statskirken, negtet efter Ombud at besørge Kingningen i Anledning af Kongens Dod og har støttet sin Bægring paa, at han ikke længer hørte til den lutheriske Kirke, og overhovedet nærede den Ansuelse, „at man ikke kunde sørge ved Klokkeringning.“ Man er meget spændt paa, hvad Udsald denne Sag vil faae.

Kong Oscars Bisættelse i Ridderholkskirken fandt Sted Mandagen den 8de August kl. 11 $\frac{1}{4}$ med stor Høitidelighed.

I Staden Auerbach i Kongeriget Sachsen har der den 12te August rastet en frygtelig Ildebrand. Over Halvdelen af Byen ligger i Aske, og idetmindste 300 Familier ere husvilde. Et Menneske er indebrændt og flere savnes.

De sidste Efterretninger om Kongen af Preussens Tilstand lyde meget for-uroligende; han bliver svagere Dag for Dag.

I Andalusien i Spanien skal Heden være saa sterk, at det ikke er muligt at færdes paa Gaderne fra Kl. 9 om Morgenen indtil Solen er gaaet ned.

Rustningerne i alle Frankrigs Havn og Arsenaler drives med megen Sver, og de Bestillinger, der hidtil have været gjorte, ere endog forøgede.

Moniteur for 14de ds. melder officielt, at Keiser Napoleon har besluttet at lade 50,000 Mand blive i Italien.

Af østerrigiske Tropper vil der efter Sigende ikke blive mindre end 200,000 Mand tilbage i Italien.

Sondagen den 14de August og følgende Dage var der i Paris en overordentlig Fest i Anledning af Troppernes Tilbagelomst fra Italien. Keiseren red i Spidsen for Tropperne under Follets Jubel og Blomsterkastning. En stor Mængde Reisende vare ankomne til Staden for at overvære denne Hoitidelighed, og deres Antal anslaes til over 800,000. vinduerne paa Boulevarden leiedes ud til Festen for 100 til 200 Francs Taget. — Keiseren overroses med Lovtaler for den uindstrækede Amnesti, han har givet Alle, der have gjort sig skyldige i politiske Forseelser, og han høster mere Røs og Beundring for den Seier, han har vundet over sig selv i denne Henseende, end for de Seire han har vundet over Østerrigene. — Besættningsarbeiderne langs den britiske Canal fortsættes, og Keiser Napoleon lader Hæftningerne og Batterierne forsyne med de af ham opfundne riflede Kanoner, der bidroge saa væsentligt til hans Seire i Italien.

I England arbeides der stadig paa Flaadens Forøgelse med anstrengt Flid. I Löbet af næste Maaned skal Liniedamperen „Victoria“ paa 131 Kanoner løbe af Stabelen i Portsmouth, og Liniedamperne „Prince of Wales“ og „Duncan“ nærme sig rast deres Fuldendelse. I Chatham skal Skruedamperen „Irresistible“ løbe af Stabelen i October, og et andet Skib strax paabegyndes.

Arbeiderbevægelsen i London befinner sig endnu paa samme Standpunkt, og flere større Værker ere gaaede istaa. Underhandlinger ere indledte mellem Arbeidsherrerne og Arbeiderne, der have forlangt større Daglon, ved udenfor staende Mæglere, hvorefter der skulde vælges en Committee med Bemyndigelse fra begge Parter til at træffe en Overenskomst; men endnu var man ikke blevet enig om de Indrommelser, hvorpaas man forelsbig vilde gaae ind.

I Liverpool har en Ildebrand lagt flere store Magasiner i Aske. Foruden 3,000 til 4,000 Balter Bomuld opbevaredes der i samme en stor Mengde Korn, tilhørende flere græsste Firmaer. Brandstaden bliver anslaaet til 270,000 Rdlr.

Staden Erzerum i Lilleasien, som den 2den Juni hjemmogtes af et heftigt Jordskælv, hvorved 3,000 Mennesker mistede Livet, er nu ved en ny, endnu voldsommere Jordrystelse, blevet totalt ødelagt og tilintetgjort.

Amerika: Depecher fra Albany meldte om en skæckelig Ulykke paa Nordbanen i Nærheden af Chaticoka. Et Train til Albany, der skulde passere en Bro over Zamhannock, styrtede fra en Høide af 20 til 25 fod ned i Strommen. Man har allerede fundet elleve Lig og venter at finde flere. Tyve Passagerer ere blevne mere eller mindre haardt saarede. Kun Locomotivet slap i sin sterke Fart over den sammenstyrtende Bro.

Paa Landtungen Panama har man paa de indianiske Begravelsespladser fundet

Asgudsbilleder og Offerstaaler af Guld. Der er ogsaa blevet funden et indianst Hovedsmylke af en betydelig Vægt og flere andre Prydelser. Guldet forefindes i Kar, der staae ved Siden af Ligene, af hvilke flere Gravsteder indeholde hundrede og derover. Gravstedeerne skulle have en meget betydelig Udstrekning. Opdagelsen af disse Skatte skete derved, at et stort Træ, der stod paa et saadant Gravsted, styrte om, saa at der fremkom et Hul, hvor Træet havde staaet, og i dette Hul kom Guldet tilsyn.

Fra Californien meldes under 27de Juni, at der i Grevstabet Humboldt (i Coast Range Bjergene) er blevet opdaget meget righoldige Guldleier.

Der berettes, at Fraser River er sieget tolv Fod i fire Dage og har anrettet betydelig Skade; Fort Yale og alle Husene paa dens Bredder staae under Vand, og nogle ere aldeles bortslyllede. — Columbia River var 45 Fod over Lav-Vande, og hele Landet oversvømmet. — Byen Lahama i Californien er gaaet op i Flammer, og Ejendomme til en Værdi af 100,000 Dollars tilintetgjorte.

I Illinois har der for nylig raset en frygtelig Orkan. Den begyndte, efter hvad vi indtil nu have erfaret, i Calhoun County og strakte sig 12 engl. Mile i nordøstlig Retning, rivende Menesfer, Huse, Lader, Gjærder, Træer og Kvæg med sig. I Jacksonville anrettede den lignende Ødelæggelser, og et stort Antal Mennesker og Dyr dræbes. Ogsaa andre Countier ere hjemmøgt af lignende Ulykker; Huse og Bygninger ere bortsiede, og Heste, Kvæg og andre Huusdyr ere i hundredeviis ihjelslagne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd. Mt. St.
R. Nielsen, Skive	8 "
A. P. Trane, Kjøbenhavn	78 5 "
P. C. Nonnow, Fyen	28 "
Summa	
	114 5 "

I u d h o l d.

Side.	Side.
Om Tiende	353.
En markværdig Drøm	356.
Redaktionens Bemærkninger	360.

Samtale mellem to Eldster om Præ-	Side.
dikeøvelses-Forsamlingerne	361.

Blanding	365.
--------------------	------

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.